

Cât verde

Cât verde-mi văd ochii..

Țărna mușcă sămânța

Și naște sens concret,

Nu gând plastic

Ce ține piept vântului

În care mișcă viața.

Așa mult tot

Tăiat de trecerea unei băți,

Trunchi sacru liniștit

Departe de mamă.

Mâna omului strică

Tablou viu,

Îndepărtare curată,

Suflet mânjit privind.

Trecutul schimbă mărime

Scuiat de frunză pură

În vânt fecundat.

Natura urlă

Din loc uitat,

Tocmai ce a înviat

Sanctuar neatins.

Ah, neatinsul,

Scoața sufletului,

Și uite parazitul.

Civilizația crapă eternul

Și viul caută sens

Pe crengi sterile

Fără rod, doar prezent.

El varsă trecutul

Și grija viitorului.

Trauma,

Model de om defect

Crește peste acum.
Vântul nu mai bate,
Momentul sapă
Și crește mugur putrezit
Amintire ce roade,
Minutul ce trece.
Pată pe ce a rămas,
Pată pe ce mai e,
O pasăre ce-și scutură
Negrele pene fără țel.
Și e gata, până la moarte.
Ce a rămas, un cioc ros.
Apune peste cer,
Și sunt lucruri lente,
Mecanizate de nenatural
De om ce a uitat
De el și de Natură.
Ca un tren deraiat

Ființă gânditoare
S-a despărțit de firesc,
Și uite-l ce-a ajuns;
Câine turbat
Clădind templu
Artificialului.
Orb și făr' de bătaie
Mușcă din cer
Și-nghite neant,
Noul zeu
Autoproclamat.
Un vânt bate din nou
Și mișcă rod pământesc.
Doar omul nu clinește
Uitat de ceresc
Ancorat în cretă..
Cât de aproape de iad.
Țipă ce mereu a fost

Sub talpa animalului

Cu ființă îmbrăcat.

Mutat, ochi corupți

Privesc spre verde

Etern, etern, etern.

Nu mai e de noi aici

Hai cu toții să murim.